

דורותי פרקר

הנה אנחנו

תא בקרון-שינה. הוא מאכסן את המזוודות בארונית ותולה מעילים. היא מתגנדרת. הוא מסיים להעמיס את המטען ומתיישב.

הוא : נו !

היא : נו !

הוא : נו, הנה אנחנו.

היא : הנה אנחנו, לא ?

הוא : אה-הה, כנראה שאנחנו. הנה אנחנו.

היא : נו !

'הנה אנחנו' (*Here We Are*) מאת דורותי פרקר (1893-1967), פורסם לראשונה ב-1931 בגיליון חודש מארס של המגזין האמריקאי הנודע – 'קוסמופוליטן'. במקור, פורסמה היצירה כסיפור קצר הכתוב רובו ככולו בצורת דיאלוג, ולאחר מכן, עובדה, עיבוד מזערי, לכדי מחזה בן מערכה אחת, המובא כאן לראשונה בתרגום לעברית. במהלך שבעים השנים שחלפו מיום פרסומו, הוכלל 'הנה אנחנו' באנתולוגיות רבות – בין היתר, באנתולוגיה היוקרתית *The Best American Short Stories of the Century* (Harcourt, 1999) שערך ג'ון אפדייק – הומחז פעם אחר פעם, והפך לחלק בלתי-נפרד מן הקאנון של הספרות האמריקאית במאה ה-20. התרגום שלהלן נעשה על-פי המקור האנגלי, כפי שזה מופיע בקובץ *24 Favorite One Act Plays* (Broadway Books, 1955).

הוא: נו! נו! איך ההרגשה להיות גברת נשואה?

היא: הו, עוד מוקדם לשאול אותי את זה. לפחות – כאילו. נו, כאילו, אלוהים אדירים, אנחנו נשואים רק שלוש שעות בערך, לא?

הוא: אנחנו נשואים בדיוק שעתיים ועשרים ושש דקות.

היא: בחיי, זה נראה כאילו יותר.

הוא: לא, עוד לא שש וחצי.

היא: זה נראה כאילו יותר. זה בטח בגלל שמתחיל להחשיך מוקדם כל כך.

הוא: זה נכון, ממש ככה. הלילות הולכים להיות די ארוכים מעכשיו. כאילו – נו, מתחיל להחשיך מוקדם.

היא: לא היה לי שמץ של מושג מה הייתה השעה. הכל היה מבולבל כל כך, אני די לא יודעת איפה אני או על מה כל העניין. לחזור מהכנסייה, ואז כל האנשים האלו, ואז להחליף את כל הבגדים שלי, ואז כולם זורקים דברים, והכל. אלוהים אדירים, אני לא מבינה איך אנשים עושים את זה כל יום.

הוא: עושים מה?

היא: מתחתנים. כשחושבים על כל האנשים, בכל העולם, מתחתנים כמו כלום. סינים וכולם. כמו כלום.

הוא: נו, בואי לא נדאג בקשר לאנשים בכל העולם. בואי לא נחשוב על המון סינים. יש לנו משהו יותר טוב לחשוב עליו. כאילו. כאילו – נו, מה איכפת לנו מהם?

היא: אני יודעת, אבל פשוט יצא לי לחשוב עליהם, על כולם, בכל מקום, עושים את זה כל הזמן. לפחות, כאילו – מתחתנים, אתה יודע. וזה – נו, זה משהו גדול כזה לעשות, זה גורם לך להרגיש מוזר. אתה חושב עליהם, על כולם, כולם עושים את זה כמו כלום. ומי יכול לדעת מה יקרה אחר-כך?

הוא: תני להם שידאגו, אנחנו לא מוכרחים. אנחנו יודעים טוב מאוד מה יקרה אחר-כך. כאילו – נו, אנחנו יודעים שיהיה נפלא. נו, אנחנו יודעים שנהיה מאושרים. לא?

היא: הו, בטח. אתה פשוט חושב על כל האנשים האלו, ואתה צריך כאילו להמשיך ולחשוב. זה גורם לך להרגיש משונה. המון אנשים שמתחתנים, זה לא מסתדר כל כך טוב. ואני מניחה שהם כולם בטח חשבו שזה יהיה נפלא.

הוא: אוי, בחייך, רק רגע, זו לא דרך להתחיל ירח-דבש, עם כל החשיבה הזו. תסתכלי עלינו – נשואים לגמרי והכל נגמר. כאילו. החתונה נגמרה וכל זה.

היא: אה, זה היה נחמד, לא? באמת אהבת את ההינומה שלי?

הוא: נראית נפלא, פשוט נפלא.

היא: הו, אני נורא שמחה. אלי ולואיז נראו נחמד, לא? אני נורא שמחה שהן הלכו בסוף על ורוד. הן נראו פשוט נחמד.

הוא: תקשיבי, אני רוצה להגיד לך משהו. כשעמדתי שם למעלה, בכנסייה הישנה הזו, מחכה לך שתעלי, וראיתי את שתי השושבינות האלה, אמרתי לעצמי, אמרתי, "נו, אף-פעם לא ידעתי שלואיז יכולה להיראות ככה". חשבתי שהיא הוציאה לכולם את העיניים.

היא: הו, באמת? משונה. בטח, כולם חשבו שהשמלה והכובע שלה נחמדים, אך נראה שהמון אנשים חשבו שהיא נראתה קצת עייפה. אנשים

אומרים את זה הרבה, בזמן האחרון. אני אומרת להם שאני חושבת שזה ממש מרושע מצדם להסתובב ולהגיד עליה כזה דבר. אני אומרת להם שהם מוכרחים לזכור שלואיז כבר לא נורא צעירה, ושהם צריכים לצפות שהיא תיראה ככה. לואיז יכולה להגיד שהיא בת עשרים ושלוש כמה שהיא רוצה, אבל היא הרבה יותר קרובה לעשרים שבע.

הוא: נו, היא הייתה לגמרי מעלפת בחתונה. בחיי!

היא: אני נורא שמחה שחשבת ככה. אני שמחה שמישהו חשב ככה. איך אלי נראתה לדעתך?

הוא: טוב, באמת שלא יצא לי להציץ עליה.

היא: הו, באמת? נו, אני בהחלט חושבת שזה חבל מאוד. אני מניחה שאני לא צריכה להגיד את זה על אחותי, אבל אף-פעם לא ראיתי מישהו שנראה כל כך יפה, כמו שאלי נראתה היום. ותמיד כל כך מתוקה ומתחשבת, גם. ואתה אפילו לא שמת לב אליה. אבל, אתה אף פעם לא שם לב לאלי, בכל אופן. שלא תחשוב שלא שמת לב לזה. זה גורם לי להרגיש פשוט נורא. זה גורם לי להרגיש פשוט איום, שאינך מחבב את אחותי.

הוא: בטח שאני מחבב אותה! אני משוגע על אלי. אני חושב שהיא ילדה נהדרת.

היא: אל תחשוב שזה משנה משהו לאלי! לאלי יש מספיק אנשים שמשוגעים עליה. זה שום-דבר בשבילה, אם אתה מחבב אותה או לא. אל תחמיא לעצמך שאיכפת לה! רק, רק זה, זה מאוד קשה לי שאתה לא מחבב אותה, רק זה. אני חושבת וחושבת, כשנחזור וניכנס לדירה וכל זה, זה יהיה לי קשה כל כך עם זה שלא תרצה את כל המשפחה שלי מסביב. אני יודעת מה אתה מרגיש כלפי המשפחה שלי. שלא תחשוב שלא ראיתי את זה. רק, אם אתה אף פעם לא רוצה לראות אותם, זה הפסד שלך. לא שלהם. אל תחמיא לעצמך!

הוא: הו, רגע, בחייך! מה כל הדיבורים האלה על לא לרצות את המשפחה שלך מסביב? טוב, את יודעת מה אני מרגיש כלפי המשפחה שלך. אני חושב שהגברת הזקנה שלך – אני חושב שאמא שלך נהדרת. ואלי. ואבא שלך. מה כל הדיבורים האלה?

היא: נו, ראיתי את זה. שלא תחשוב שלא. המון אנשים הם מתחננים, והם חושבים שיהיה נפלא והכל, ואז הכל מתפרק לחתיכות כי אנשים לא אוהבים משפחות של אנשים, או משהו כזה. אל תגיד לי! ראיתי את זה קורה.

הוא: מותק, מה כל זה? מה את מתעצבנת כל כך? הי, תראי, זה ירח-הדבש שלנו. בשביל מה את מנסה להתחיל לריב? אה, אני מתאר לעצמי שאת פשוט לחוצה קצת.

היא: אני? ממה יש לי להיות לחוצה? כאילו. כאילו, אלוהים אדירים, אני לא לחוצה.

הוא: את יודעת, המון פעמים, אומרים שבנות נעשות לחוצות ומחורפנות כשהן חושבות על – כאילו. כאילו – נו, זה כמו שאמרת, הכל כאילו מבולבל כל כך והכל, עכשיו. אבל אחר-כך, יהיה בסדר גמור. כאילו. כאילו – נו, תראי, מותק, נראה שלא הכי נוח לך. את לא רוצה אולי להוריד את הכובע? ובואי לא נריב אף-פעם, אף-פעם. טוב?

היא: אה, אני מצטערת שהתחממתי. אני מתארת לעצמי שבאמת הרגשתי קצת משונה. הכל מבולבל, ואז לחשוב על כל האנשים האלו בכל מקום, ואז להיות איתך כאן לגמרי לבד בשום מקום. זה כאילו די שונה. זה כאילו כזה דבר גדול. אתה לא יכול להאשים מישהו כי הוא חושב, לא? כן, בוא לא, בוא לא נריב אף-פעם. לא נהיה כמו חלק גדול מהם. לא נריב או נהיה מגעילים או שום-דבר. טוב?

הוא: את יכולה להיות בטוחה.

היא: נראה לי שאני אוריד את הכובע הישן והמחורבן הזה. הוא קצת לוחץ.
פשוט תניח אותו על המתלה, טוב יקירי? אתה אוהב אותו, מתוקי?

הוא: נראה עלייך טוב.

היא: לא, אבל כאילו, אתה באמת אוהב אותו?

הוא: נו, אני אגיד לך מה, אני יודע שזה הסגנון החדש וכל זה, וזה בטח
נהדר. אני לא מבין כלום בדברים כאלה. אני רק אוהב את סוג הכובעים כמו
הכובע הכחול הזה שהיה לך. פשוט, אני אוהב את הכובע הזה.

היא: הו, באמת? נו, זה נחמד. זה נפלא. הדבר הראשון שאתה אומר לי,
ברגע שאתה מעלה אותי על רכבת שלוקחת אותי רחוק מהמשפחה שלי
והכל, זה שאתה לא אוהב את הכובע שלי. הדבר הראשון שאתה אומר
לאשתך זה שאתה חושב שיש לה טעם נוראי בכובעים. זה נחמד, לא?

הוא: רגע, מותק, אף פעם לא אמרתי שום-דבר כזה. רק אמרתי –

היא: מה שאתה לא מצליח להבין הוא, שהכובע הזה עלה עשרים ושניים
דולר. עשרים ושניים דולר. והדבר הכחול, הנוראי והישן שאתה חושב
שאתה כל כך מת עליו, הוא עלה שלוש תשעים וחמש.

הוא: לא מזיז לי כמה הם עולים. רק אמרתי – אמרתי שאהבתי את הכובע
הכחול. אני לא מבין כלום בכובעים. אני אמות על הכובע הזה ברגע שאני
אתרגל אליו. פשוט זה כאילו לא כמו הכובעים האחרים שלך. אני לא מבין
בסגנונות החדשים. מה אני מבין בכובעים של נשים?

היא: חבל מאוד שלא התחתנת עם מישהי שהייתה קונה את סוג הכובעים
שאתה אוהב. כובעים שעולים שלוש תשעים וחמש. למה לא התחתנת עם
לואיז? אתה תמיד חושב שהיא נראית כל כך יפה. היית אוהב את הטעם
שלה בכובעים. למה לא התחתנת איתה?

הוא : אה, רגע, מותק, אלוהים ישמור.

היא : למה לא התחתנת איתה ? כל מה שעשית מאז שעלינו על הרכבת הזו, זה לדבר עליה. ישבתי וישבתי לי כאן, ורק הקשבתי לך אומר כמה שלואיז נפלאה. אני מניחה שזה נחמד, להביא אותי לכאן לגמרי לבד איתך, ואז להלל את לואיז מול הפרצוף שלי. למה לא ביקשת ממנה שתתחתן איתך ? אני בטוחה שהיא הייתה קופצת על ההזדמנות. אין כל כך הרבה אנשים שמבקשים ממנה להתחתן איתם. חבל מאוד שלא התחתנת איתה. אני בטוחה שהיית הרבה יותר מאושר.

הוא : תקשיבי, בובה, בזמן שאת מדברת על דברים כאלה, למה לא התחתנת עם ג'ו ברוקס ? נראה לי שהוא יכול לקנות לך את כל הכובעים של העשרים ושניים דולר שתרצי. נראה לי !

היא : נו, אני לא כל כך בטוחה שאני לא מצטערת שלא עשיתי את זה. הנה ! ג'ו ברוקס לא היה מחכה עד שהוא יביא אותי לאיזה מקום לגמרי לבד ואז יורד על הטעם שלי בכגדים. ג'ו ברוקס אף-פעם לא היה פוגע ברגשות שלי. תמיד הייתי חביבה על ג'ו ברוקס.

הוא : כן, הוא מחבב אותך. כל כך מחבב אותך שהוא אפילו לא שלח מתנה לחתונה. עד כדי כך הוא מחבב אותך.

היא : אני במקרה יודעת במאה אחוז, שהיה עליו לנסוע לרגל עסקים, וברגע שהוא יחזור הוא ייתן לי כל דבר שאני ארצה בשביל הדירה.

הוא : תקשיבי, אני לא רוצה אצלנו בדירה שום דבר שהוא נותן לך. כל מה שהוא ייתן לך אני אזרוק ישר מהחלון. זה מה שאני חושב על החבר שלך ג'ו ברוקס. ומאיפה בכלל את יודעת איפה הוא ומה הוא הולך לעשות ? הוא כתב לך ?

היא : נראה לי שחברים שלי יכולים להתכתב איתי. לא שמעתי שיש איזשהו חוק נגד זה.

הוא: נו, נראה לי שהם לא יכולים! ומה את חושבת על זה? אני לא מוכן
שאשתי תקבל מלא מכתבים מאיזה סוכן-מכירות קמצן!

היא: ג'ו ברוקס לא סוכן מכירות קמצן! הוא לא! יש לו יופי של משכורת.

הוא: הו כן? איפה שמעת את זה?

היא: הוא אמר לי בעצמו.

הוא: הו, הוא אמר לך בעצמו. אני מביין. הוא אמר לך בעצמו.

היא: ממש יש לך זכות לדבר על ג'ו ברוקס. אתה והחברה שלך לואיזו. כל
מה שאתה מדבר עליו תמיד זה לואיזו.

הוא: הו, אלוהים ישמור! מה איכפת לך מלואיזו? פשוט חשבתי שהיא
חברה שלך, זה הכל. רק בגלל זה שמת לי לב אליה.

היא: נו, בהחלט שמת טוב-טוב לב אליה היום, ביום החתונה שלנו! אמרת
בעצמך, שכשעמדת שם בכנסיה, פשוט לא הפסקת לחשוב עליה. ממש על
מזבח הנישואין. הו, ממש בנוכחות האלוהים! וכל מה שחשבת עליו זה
לואיזו.

הוא: תקשיבי, מותק, לא הייתי צריך להגיד את זה. מי יודע איזה דברים
משוגעים נכנסים לראש כשעומדים שם ומחכים להתחתן. אני רק סיפרתי
לך את זה בגלל שזה היה כזה משוגע כזה. חשבתי שזה יצחיק אותך.

היא: אני יודעת, הייתי לגמרי מבולבלת היום, גם. אמרתי לך את זה. הכל
כל כך מוזר והכל. ואני שכל הזמן חושבת על כל האנשים האלו בכל מקום
בעולם, ועכשיו אנחנו שכאן לגמרי לבד והכל. אני יודעת שזה לגמרי
מבלבל. רק חשבתי, בזמן שדיברת על כמה שלואיזו נראתה יפה, שעשית
את זה ברשעות ובכוונה.

הוא: בחיים לא עשיתי שום-דבר ברשעות ובכוונה! אני רק סיפרתי לך את זה על לואיז כי חשבתי שזה יצחיק אותך.

היא: נו, אז זה לא.

הוא: לא, אני יודע שלא. בהחלט לא. אה, בובה, ואנחנו צריכים לצחוק, גם. לעזאזל, דובשנית, זה ירח הדבש שלנו. מה קרה?

היא: אני לא יודעת. רבנו הרבה כשיצאנו, ואז כשהיינו מאורסים והכל, אבל חשבתי שהכל יהיה כל כך שונה ברגע שאת נשואה. אבל עכשיו אני מרגישה כל כך מוזר כזה. אני מרגישה כל כך לבד כזה.

הוא: נו, תראי, מתוקה, אנחנו עוד לא באמת נשואים. כאילו, כאילו – נו, דברים יהיו אחרת אחר-כך. הו, לעזאזל. כאילו, אנחנו לא נשואים הרבה זמן.

היא: לא.

הוא: נו, אין לנו עוד הרבה לחכות. כאילו – נו, נהיה בניו-יורק עוד עשרים דקות בערך. אז נוכל לאכול ארוחת ערב, ואז נראה מה בא לנו לעשות כזה. או, כאילו – יש משהו מיוחד שאת רוצה לעשות הלילה?

היא: מה?

הוא: מה שאני רוצה להגיד, בא לך ללכת להופעה או משהו?

היא: טוב, מה שאתה רוצה. אני די חשבתי שאנשים לא הולכים לתיאטרון וכאלה כשהם ב... – כאילו, יש לי שני מכתבים שאני פשוט חייבת לכתוב. אל תיתן לי לשכוח.

הוא: הו, את הולכת לכתוב מכתבים הלילה?

היא: נו, אתה מבין, הייתי לגמרי איומה. מה, עם כל ההתרגשות וכל זה. בסוף לא הודיתי לגברת ספראג הזקנה על כפית-הריבה שלה, ובסוף לא עשיתי שום-דבר בקשר למחזיקי-הספרים שהמקמסטרם שלחו. זה פשוט נורא ואיום מצדי. אני חייבת לכתוב להם כבר הלילה.

הוא: וכשתגמרי לכתוב את המכתבים שלך, אולי אני אוכל להביא לך איזה מגזין או שקית בוטנים.

היא: מה?

הוא: כאילו, לא הייתי רוצה שישעמם לך.

היא: כאילו שיכול להיות לי משעמם איתך! טיפשוני! אנחנו נשואים, לא? משעמם!

הוא: מה שחשבתי, חשבתי שכשנגיע, נוכל ללכת ישר למלון ובכל מקרה להשאיר את המזוודות שלנו, ואולי לאכול ארוחת ערב קטנה בחדר, שקטה כזו, ואז נעשה מה שבא לנו. כאילו. כאילו – נו, בואי נלך לשם ישר מהתחנה.

היא: הו, כן, בוא. אני כל כך שמחה שאנחנו הולכים לביילטמור. אני פשוט מתה עליו. בפעמיים שהייתי בניו-יורק תמיד היינו שם, אבאל'ה ואמאל'ה ואלי ואני, והשתגעתי עליו. אני תמיד ישנה שם כל כך טוב. אני ישר נרדמת בשניה שאני שמה את הראש על הכרית.

הוא: הו, כן?

היא: לפחות, כאילו, ממש שקט שם בגובה.

הוא: אנחנו יכולים ללכת לאיזושהי הופעה מחר בלילה במקום הלילה. את לא חושבת שזה יהיה עדיף?

היא : כן, אני חושבת שיכול להיות.

הוא : את באמת חייבת לכתוב את המכתבים האלה הלילה ?

היא : נו, לא נראה לי שהם יגיעו מהר יותר אם אני אכתוב אותם היום.

הוא : ולא נריב יותר אף-פעם, נכון ?

היא : הו, לא. אף-פעם לא ! אני לא יודעת מה גרם לי להיות ככה. הכל נהיה כל כך משונה כזה, כמו סיוט כזה, איך התחלתי לחשוב על כל האנשים האלו שמתחתנים כל הזמן ; וכל כך הרבה מהם, הכל נהרס בגלל מריבות והכל. התבלבלתי לגמרי מלחשוב עליהם. הו, אני לא רוצה להיות כמוהם. אבל לא נהיה, נכון ?

הוא : בטח שלא.

היא : אנחנו לא נתפרק לחתיכות. אנחנו לא נריב. הכל יהיה שונה, עכשיו אנחנו נשואים. הכל יהיה נפלא. תעביר לי בבקשה את הכובע שלי, יקירי ? הגיע הזמן שאני אחבוש אותו. תודה. אה, אני מצטערת שאתה לא אוהב אותו.

הוא : בטח שאני אוהב אותו !

היא : אמרת שאתה לא. אמרת שאתה חושב שהוא לגמרי נוראי.

הוא : אף-פעם לא אמרתי דבר כזה. את משוגעת.

היא : בסדר, יכול להיות שאני משוגעת. תודה רבה לך. אבל זה מה שאמרת. לא שזה משנה – זה רק דבר קטן. אבל זה גורם לך להרגיש די משונה לחשוב שהלכת והתחתנת עם מישהו שאומר שיש לך טעם איום ונורא בכובעים. ואז הולך ואומר שחץ מזה את גם משוגעת.

הוא: רגע, תקשיבי עכשיו, אף אחד לא אמר שום-דבר כזה. אני אוהב את הכובע הזה. כמה שאני מסתכל עליו יותר ככה אני אוהב אותו יותר. אני חושב שהוא נהדר.

היא: זה לא מה שאמרת קודם.

הוא: מותק, תפסיקי, טוב? למה לך להתחיל את כל זה עוד פעם. אני אוהב את הכובע המחורבן. כאילו, אני אוהב את הכובע שלך. אני אוהב כל דבר שאת לובשת. מה עוד את רוצה שאגיד?

היא: נו, אני לא רוצה שתגיד את זה ככה.

הוא: אמרתי שאני חושב שהוא נהדר. זה כל מה שאמרתי.

היא: באמת? בתמים? אה, אני כל כך שמחה. לא הייתי סובלת שאתה לא אוהב את הכובע שלי. זאת הייתה – לא יודעת, זאת הייתה התחלה ברגל שמאל כזה.

הוא: נו, אני משוגע עליו. עכשיו סגרנו את זה, אלוהים ישמור. אה, בובה, דבש טהור. לא יהיו לנו שום התחלות ברגל שמאל. תראי אותנו – אנחנו בירח הדבש שלנו. בקרוב נהיה זוג נשוי ומצוי. כאילו, כאילו, בעוד כמה דקות נגיע לניו-יורק, ואז נלך למלון, ואז הכל יהיה בסדר. כאילו – נו, תראי אותנו! הנה אנחנו נשואים! הנה אנחנו!

היא: כן, הנה אנחנו, לא?

– מסך –

(מאנגלית: יהודה ויזן)